

Ποιος νόμος θα μπορούσε να υποχρεώσει σε Θυσία;

Γιάννης Σταμούλης

Αθήνα 2014

«Γιατί ενώ όλοι μαζί από κοινού πρόσφεραν στην υπηρεσία της πατρίδας τα σώματά τους, απολάμβαναν ατομικά κάθε ένας, σαν ανταμοιβή τρόπον τινά, τον έπαινο, ο οποίος δεν γερνάει ποτέ, και τον πιο επίσημο τάφο, που είναι δυνατόν να αποκτήσει άνθρωπος, δεν εννοώ δε τον τάφο, στον οποίο έχουν εναποτεθεί τα λείψανά τους, αλλά μάλλον τον τάφο, στον οποίο απομένει μετά θάνατον η δόξα τους και μνημονεύεται αιωνίως σε κάθε παρουσιαζόμενη κάθε φορά ευκαιρία είτε λόγου είτε έργου. Γιατί των επιφανών ανδρών τάφος είναι η Γη ολόκληρη, και την ύπαρξή τους δεν την φανερώνει μόνο η επιγραφή μιας στήλης σε κάποιο μέρος της πατρίδας τους, αλλά και στα ξένα μέρη είναι εγκατεστημένη μια άγραφη ανάμνηση αυτών σκαλισμένη όχι σε κάποιο έργο τέχνης αλλά μάλλον στις καρδιές ενός εκάστου των ανθρώπων.»

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Για τους Πυροσβέστες, τους ήρωες της καθημερινότητας μας

"Εξόρμηση αγωνιστών σπουδαίου θανάτου το στόμα. Εκεί σε ύψη ή βάθη σε πατάκια δηλαδή ή σε υπόγεια καμιά φορά. Εκεί είναι οι φλόγες σαν θηρία ακόρταγα, εκεί οι δηλητηριώδεις καπνοί. Εκεί παραδοκούν ύπουλα οι ξαφνικές εκρήξεις. Ναι. Είναι εφοδιασμένος ο Πυροσβέστης με κατάλληλα πυρομάχα εφόδια του. Αλλά τι ικανότητες και τι δυνάμεις σωματικές και ψυχικές απαιτεί ο χειρισμός των."

Έτσι αποτύπωνε το πυροσβεστικό επάγγελμα ο δημοσιογράφος και συγγραφέας Πέτρος Πικρός, σε ένα ρεπορτάζ εποχής το 1950.

Επάγγελμα που όπως έγραφε ο Αξιωματικός του Π.Σ. Αντ. Τσιρογιάννης την ίδια εποχή σε ένα μικρό αφιερωματικό βιβλίο για τα 20 έτη του Σώματος, χαρακτηρίζεται : *"από την παράδοση ζωή του πυροσβέστου. Είναι η μοίρα των ανθρώπων του Σώματος τέτοια, να πολεμούν πάντα τη φωτιά, άλλοτε να τη νικούν και άλλοτε να νικούνται. Πάντα όμως να την πολεμούν αποφασιστικά, επίμονα, ανοικτίρμονα... Άλλοτε πάλι η αποστολή τους ξεπερνάει τα όρια της συνηθισμένης υπαλληλικής δράσεως. Παίρνει δραματικότερο και πλατύτερο κοινωνικό περιεχόμενο. Σε στιγμές ομαδικού κινδύνου εκατοντάδων ψυχών. Σε περιστατικά που μόνη η τέλεια αυταπάρνηση, η αυτοθυσία, ή έξαρσις πάνω από τα γήινα θα φέρουν το ποθούμενο, τη διάσωση της ζωής και των αγαθών.*

Δεκαετίες μετά το κείμενο αυτό βρήκε υπόσταση στις θυσίες των δεκάδων Συναδέλφων που πέσαν στο καθήκον.

Αυτό που δεν μπορεί να κατανοήσει δυστυχώς οι πολιτειακοί γραφειοκράτες διαχειριστές, είναι η διαφορά του πυροσβεστικού επαγγέλματος.

Ο μαχόμενος πυροσβέστης κατά την επέμβαση υπερβαίνει το ανθρώπινο εξ αιτίας της ευθύνης, που νιώθει υπέρβαρη. Κανένα νομικό κείμενο δεν δύναται να την καθορίσει, να την περιγράψει και να την οριοθετήσει. Η ευθύνη της επέμβασής του, καθορίζεται από την συνείδηση, την επαγγελματικότητάς του και τη συναίσθηση ενός πολλές φορές ιερού χρέους".

Πώς να περιγράψεις αυτή τη συναίσθηση του χρέους όταν ο Πυροσβέστης σπεύδει εκεί που οι άλλοι τρέχουν να απομακρυνθούν. Πώς να περιγράψεις το χρέος του Πυροσβέστη που τον βάζει μέσα στις φλόγες ξεπερνώντας την φοβία και την ανάγκη της αυτοεπιβίωσης.

Ποια αλήθεια θεσμικό κείμενο, θα έκανε τους Ήρωές μας όλα αυτά τα χρόνια να προσφέρουν το κορμί τους ασπίδα της πολιτικής προστασίας της χώρας.

Στον σκληρό και μίζερο κόσμο των αριθμών, αν θέλεις να δεις λίγη ανθρωπιά αλληλεγγύη και προσφορά,

θα πρέπει να μπορέσεις να δεις λίγο το πρόσωπο, από κοντά, του Πυροσβέστη, όταν κώνεται στις λαμαρίνες ενός τροχαίου, για να βγάλει χειρουργικά τον εγκλωβισμένο,

θα πρέπει να ακολουθήσεις από κοντά τον Πυροσβέστη όταν κώνεται στον καυτό καπνό για να βρει την πύρινη εστία και να εντοπίσει τον εγκλωβισμένο συνάνθρωπο,

θα πρέπει να μπορείς να ακούσεις την καρδιά του, όταν φοράς την αναπνευστική του συσκευή βρίσκεται στη

μοναξιά της καταστροφής, προσπαθώντας να εντοπίσει τη θέση του.

Αυτό είναι που κάνει τον Πυροσβέστη να είναι ο Ήρωας της ειρήνης, ο μικρός καθημερινός φτωχός συνηθισμένος λειτουργός που κάποια "τραγική στιγμή" χάνει την ισορροπία του, βαδίζοντας στο λεπτό νήμα της ζωής και της απώλειάς της.

Αυτό το μικρό αφιέρωμα, δυστυχώς, είναι η επανέκδοση μιας αντίστοιχης περσικής, για τους Ήρωες του Πυροσβεστικού Σώματος, δυστυχώς, γιατί προστέθηκε στην μεγάλη αυτή « πυροσβεστική βάρδια» μόλις ένα ακόμα παλικάρι μας, ο Αρχιπυροσβέστης Ματθαίος Μάντζιος, που έχασε τη ζωή του στην εκτέλεση του καθήκοντος.

Γιάννης Σταμούλης
Πρόεδρος Δ.Σ. ΕΑΠΣ
14-9-2014

Η Πρώτη Θυσία

12 Νοέμβρη 1942, ξημερώματα, ο **Πυροσβέστης Β' Τάξης Κωνσταντίνος Πούλιος** μαζί με άλλους Πυροσβέστες, σπεύδει να κατασβήσει ένα φλεγόμενο κτίριο στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Η πυρκαγιά έχει πάρει διαστάσεις και στην προσπάθεια κατάσβεσης της, ο Πούλιος καταπλακώνεται από μέρος του κτιρίου που γκρεμίζεται. Ανασύρεται σοβαρά τραυματισμένος από συναδέλφους του, μεταφέρεται στο Νοσοκομείο και μετά από λίγο σβήνει, ξεκινώντας να θεμελιώνει με τη θυσία του, το ΗΡΩΟΝ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ.

Ο ηρωικός συνάδελφος, ήταν ένας από τους σπουδαιούς Έλληνες. Γεννημένος το 1916 στο Πολύδενδρο Γρεβενών, κατατάχθηκε στα 23 στο Πυροσβεστικό Σώμα και ο Μεγάλος Πόλεμος του 40 τον βρίσκει να υπηρετεί στην Π.Υ. Θεσσαλονίκης.

Η αδυσώπητη μοίρα του ανακόπτει την ζωή μόλις στα 26 του χρόνια. Η θυσία του πάνω στο πυροσβεστικό καθήκον, αφήνει ορφανό το μοναχογιό του, μόλις 7 μηνών.

Μέσα στην φτώχεια της τότε γερμανοφασιστικής κατοχής της πατρίδας μας, οι συνάδελφοι του μαζεύουν χρήματα για να πραγματοποιήσουν τη κηδεία του, ενώ όπως διαβάζουμε σε σχετική αναφορά, *"αν η Πολιτεία ενέκρινε τη χορήγηση των εξόδων της κηδείας, αυτά θα δίνονταν στην οικογένεια του φονευθέντος συναδέλφου"*.

Η αλυσίδα αίματος και θυσίας των Ελλήνων Πυροσβεστών.

Ο Κωνσταντίνος Πούλιος θα δώσει την σκυτάλη της θυσίας, στον αγώνα της προσφοράς και του καθήκοντος, σε δεκάδες άλλους συναδέλφους του Πυροσβεστικού Σώματος, που θα βάλουν το κορμί τους ασπίδα στην πολιτική προστασία της χώρας.

Απλοί Ήρωες της Καθημερινότητας, που θα δώσουν άλλη σημασία στο «καθήκον», που θα διδάξουν με την πολύτιμη προσφορά ζωής, ότι τούτη η χώρα επιζεί και στηρίζεται από «ευσυνείδητους λειτουργούς» που ζουν και εργάζονται στο λεπτό νήμα που χωρίζει την ζωή από την απώλειά της.

Στις 11 Ιανουαρίου 1944 ο **Πυροσβέστης Αναστάσιος Φωτεινόπουλος** θα χάσει τη ζωή του την ώρα που συμμετείχε στην κατάσβεση πυρκαγιάς.

Τον ίδιο χρόνο στις 21 Ιουλίου ο **Δόκιμος Τεχνίτης Διονύσιος Αναγνωστόπουλος** κάνει τη ζωή του όταν το πυροσβεστικό όχημα με το οποίο μετέβαινε για την κατάσβεση πυρκαγιάς στα Νέα Σφαγεία, προσέκρουσε σε τοίχο. Στο ατύχημα αυτό τραυματίστηκαν τέσσερις ακόμη συνάδελφοί του πυροσβέστες.

Στις 5 Αυγούστου 1961 ο **Πυροσβέστης Αθανάσιος Καπούτσης**. Έχασε τη ζωή του όταν ανετράπη το πυροσβεστικό όχημα, με το οποίο μετέβαινε για την κατάσβεση πυρκαγιάς στο χωριό Αρφαρά έξω από την Καλαμάτα. Στο δυστύχημα αυτό τραυματίστηκαν και τρεις ακόμη πυροσβέστες.

Στις 20 Σεπτεμβρίου 1961 ανατρέπεται η υπηρεσιακή μοτοσικλέτα που επέβαινε ο **Οδηγός Αθανάσιος Παπαγρίβας**, στην περιοχή των Αμπελοκήπων, με αποτέλεσμα να υποστεί καθολικά εγκαύματα. Παρά τις προσπάθειες των γιατρών, απεβίωσε εννέα ημέρες αργότερα.

Στις 18 Ιουλίου 1962, **Αρχιπυροσβέστης Σταύρος Σουρτακιάς** τραυματίστηκε σοβαρά κατά την κατάσβεση πυρκαγιάς στην Αθήνα, μεταφέρθηκε στο 401 Στρατιωτικό Νοσοκομείο, όπου και απεβίωσε λίγο αργότερα.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Παναγιώτης Μεζήνης** στις 4 Φεβρουαρίου 1963 έχασε τη ζωή του, λόγω ηλεκτροπληξίας που υπέστη, κατά τη διάρκεια κατάσβεσης πυρκαγιάς στο Κιάτο.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Μπακαλούμας Νικόλαος** στις 28 Μαΐου 1967 έχασε τη ζωή του, σε ναυπηγείο της Ρόδου, ύστερα από έκρηξη που σημειώθηκε στο μηχανοστάσιο πετρελαιοκίνητου πλοίου, στο οποίο είχε εκδηλωθεί πυρκαγιά.

Ο **Δοκ. Πυροσβέστης Μαγαλιός Νικόλαος** έχασε τη ζωή του στις 31 Αυγούστου 1971, όταν το περιπολικό με το οποίο μετέβαινε στην Κερατέα για κατάσβεση πυρκαγιάς, παρέκλινε της πορείας του, ανατράπηκε και κατέπεσε σε παρακείμενη χαράδρα.

Ο **Υπαρχιπυροσβέστης Πετράκης Σπυρίδων** στις 11 Σεπτεμβρίου 1971, έχασε τη ζωή του, εξαιτίας καθολικών εγκαυμάτων που υπέστη, ύστερα από έκρηξη που σημειώθηκε, κατά τη διάρκεια κατάσβεσης πυρκαγιάς στα Χανιά.

Ο **Ανθυποπυραγός Μαρκόπουλος Χρήστος** έχασε τη ζωή του στις 2 Οκτωβρίου 1975, στη Μυτιλήνη, από κατάρρευση φλεγόμενου κτιρίου, την ώρα που προσπαθούσε να διασώσει εγκλωβισμένο άτομο.

Ο **Πυροσβέστης Αστέριος Χαλκιάς** έχασε τη ζωή του στις 2 Ιουνίου 1977, εξαιτίας της ανατροπής του πυροσβεστικού οχήματος που οδηγούσε, επιστρέφοντας από υπηρεσία στο σταθμό που υπηρετούσε, στο αεροδρόμιο Λαρίσης.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Κούρκουλος Σπυρίδων** έχασε τη ζωή του στις 5 Σεπτεμβρίου 1977, κατά τη διενέργεια διάσωσης εγκλωβισμένου σε φρεάτιο, στο χωριό Καστελλάνοι Φύρου Κέρκυρας.

Ο **Πυροσβέστης Καραβασίλης Σάββας** στις 20 Ιουλίου 1982, κατά την κατάσβεση πυρκαγιάς στην περιοχή της Ανθούπολης, στην Πάτρα, υπέστη εγκαύματα β' και γ' βαθμού. Απεβίωσε τέσσερις ημέρες αργότερα, στις 24 Ιουλίου 1982, στο 401 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο, όπου νοσηλευόταν.

Ο **Πυροσβέστης Γκαντίνας Γεώργιος** τραυματίστηκε θανάσιμα κατά την πρόσκρουση λεωφορείου σε πυροσβεστικό όχημα την ώρα που επιχειρούσε κατάσβεση πυρκαγιάς. Άφησε την τελευταία του πνοή στις 27 Οκτωβρίου 1991, στο Γενικό Νοσοκομείο Τρικάλων, όπου είχε μεταφερθεί βαριά τραυματισμένος.

Ο **Υποπυραγός Λεμονίδης Ιωάννης** στις 20 Μαΐου 1996, σκοτώθηκε σε επιχείρηση διάσωσης αγνοούμενου ατόμου που είχε παρασυρθεί από τα ορμητικά νερά του ποταμού Στρυμόνα, στη θέση Στρυμονικό του Νομού Σερρών.

Ο **Πυρονόμος Χειλαδάκης Ιωάννης**. έχασε τη ζωή του στις 24 Ιουνίου 1997, σε τροχαίο δυστύχημα, την ώρα που μετέβαινε μαζί με τον Αρχ/χο Γ. Τζιβάρα, για υγειονομική επιθεώρηση στις Πυροσβεστικές Υπηρεσίες της Βόρειας Ελλάδας.

Ο **Αρχιπύραρχος Τζιβάρας Γεώργιος** έχασε τη ζωή του στις 24 Ιουνίου 1997, σε τροχαίο δυστύχημα, την ώρα που μετέβαινε μαζί με τον Πυρονόμο Ι. Χειλαδάκη, με υπηρεσιακό όχημα, για υγειονομική επιθεώρηση στις Πυροσβεστικές Υπηρεσίες της Βόρειας Ελλάδας.

Ο **Πυροσβέστης Πέτρος Σπυρόπουλος** έχασε τη ζωή του στις 24 Απριλίου 1998, στην πυρκαγιά της βιομηχανίας επίπλων SATO, στο Μοσχάτο, όταν τμήμα της καιόμενης οροφής κατέρρευσε και τον καταπλάκωσε.

Ο **Εθελοντής Πυροσβέστης Καραμολέγκος Δημήτριος** έχασε τη ζωή του στις 22 Ιουλίου 1998, μαζί με τους Αρχ/στες Δ. Μαλούκο και Θ. Μαυραειδή και τον Πυρ/στη Α. Διαβολή, κατά την κατάσβεση δασικής πυρκαγιάς στην περιοχή του Καρέα.

Ο **Πυροσβέστης Διαβολής Αλέξανδρος** έχασε τη ζωή του, μαζί με τους συναδέλφους του Αρχ/στες Δ. Μαλούκο και Θ. Μαυραιδή και τον Εθελοντή Πυρ/στη Δ. Καραμολέγκο, στις 22 Ιουλίου 1998, κατά την κατάσβεση δασικής πυρκαγιάς στην περιοχή του Καρέα.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Μαυραιδής Θεμιστοκλής** έχασε τη ζωή του, μαζί με τους συναδέλφους του Αρχ/στη Δ. Μαλούκο, Πυρ/στη Α. Διαβολή και τον Εθελοντή Πυρ/στη Δ. Καραμολέγκο, στις 22 Ιουλίου 1998, κατά την κατάσβεση δασικής πυρκαγιάς στην περιοχή του Καρέα.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Μαλούκος Δημήτριος** έχασε τη ζωή του μαζί με τους συναδέλφους του Αρχ/στη Θ. Μαυραειδή, Πυρ/στη Α. Διαβολή και τον Εθελοντή Πυρ/στη Δ. Καραμολέγκο, στις 22 Ιουλίου 1998, κατά την κατάσβεση δασικής πυρκαγιάς στην περιοχή του Καρέα.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Νικολάου Νικόλαος** έχασε τη ζωή του μαζί με τους συναδέλφους του Πυρ/μο Σ. Σταμέλο και Αρχ/στη Ε. Ριζόπουλο, στις 30 Απριλίου 1999, στα Καμένα Βούρλα, κατά την προσπάθεια κατάσβεσης πυρκαγιάς σε βυτιοφόρο που μετέφερε προπάνιο. Ο θάνατός τους οφειλόταν στην εκδήλωση του φαινομένου BLEVE.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Ριζόπουλος Ευστάθιος** έχασε τη ζωή του μαζί με τους συναδέλφους του Πυρ/μο Σ. Σταμέλο και Αρχ/στη Ν. Νικολάου, στις 30 Απριλίου 1999, στα Καμένα Βούρλα, κατά την προσπάθεια κατάσβεσης πυρκαγιάς σε βυτιοφόρο που μετέφερε προπάνιο. Ο θάνατός τους οφειλόταν στην εκδήλωση του φαινομένου BLEVE.

Ο **Πυρονόμος Σταμέλος Σωτήριος** έχασε τη ζωή του μαζί με τους συναδέλφους του Αρχ/στες Ε. Ριζόπουλο και Ν. Νικολάου, στις 30 Απριλίου 1999, στα Καμένα Βούρλα, κατά την προσπάθεια κατάσβεσης πυρκαγιάς σε βυτιοφόρο που μετέφερε προπάνιο. Ο θάνατός τους οφειλόταν στην εκδήλωση του φαινομένου BLEVE.

Ο **Πυροσβέστης Μπόσινας Ανδρέας** έχασε τη ζωή του στις 15 Ιουλίου 1999, στη θέση Κρεμαστός Λαγός στη Βάρη, όταν το πυροσβεστικό όχημα, στο οποίο επέβαινε μαζί με το συνάδελφό του Πυρ/στη Π. Σκούρτη, εξετράπη της πορείας του, την ώρα που μετέβαιναν σε συμβάν.

Ο **Πυροσβέστης Σκούρτης Παύλος** έχασε τη ζωή του στις 15 Ιουλίου 1999, στη θέση Κρεμαστός Λαγός στη Βάρη, όταν το πυροσβεστικό όχημα, στο οποίο επέβαινε μαζί με το συνάδελφό του Πυρ/στη Α. Μπόσινα, εξετράπη της πορείας του, την ώρα που μετέβαιναν σε συμβάν.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Καρβουνιάρης Σταύρος** έχασε τη ζωή του μαζί με την Εποχική Πυρ/στρια Ι. Τασοπούλου, στις 28 -7-1999, κατά την κατάσβεση δασικής πυρκαγιάς στη Χίο. Στην ίδια πυρκαγιά, υπέστη σοβαρά εγκαύματα ο Ανθ/γός Άγγελος Μπαρμπαγιάννης.

Η **Εποχική Πυροσβέστρια Τασοπούλου Ιωάννα** έχασε τη ζωή της στις 28 -7-1999, μαζί με τον Εποχικό Πυρ/στη Σ. Καρβουνιάρη, κατά την προσπάθεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς στη Χίο.

Ο **Αντιπύραρχος Γκάτσος Ηλίας** τραυματίστηκε κατά την κατάσβεση δασικής πυρκαγιάς στον Ταΰγετο, στις 14 Ιουνίου 2000. Στις 23 Ιουλίου, ύστερα από δοκιμασία 37 ημερών στη μονάδα εντατικής θεραπείας του 401 Στρατιωτικού Νοσοκομείου Αθηνών, έχασε τελικά τη μάχη με το θάνατο.

Ο **Πυροσβέστης Ιωάννης Κράγιας** στις 12 Μαΐου 2001, έχασε τη ζωή του, κατά την κατάσβεση πυρκαγιάς σε αποθήκη υφασμάτων, στην περιοχή των Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Δημόπουλος Σπύρος** στις 28 Ιουνίου 2001, έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια πλήρωσης της δεξαμενής καυσίμων πυροσβεστικού οχήματος μέσα στην Π.Υ. Μακρακώμης.

Ο **Πυρονόμος Κωστάκης Ιωάννης** τραυματίστηκε θανάσιμα ενώ μετέβαινε σε συμβάν παροχής βοήθειας στις 28 Ιουνίου 2003.

Ο **Επιπυραγός Φώτης Αναγνώπουλος** τραυματίστηκε θανάσιμα, στις 9 Αυγούστου 2005, κατά τη διάρκεια κατάσβεσης πυρκαγιάς σε ακατοίκητο κτίριο, όταν αποκολλήθηκε ένα μεγάλο κομμάτι από την προεξοχή της στέγης.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Κορομηλάς Νικήτας** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή Δοξαρό του Δήμου Κουκουλώνα, του Νομού Ρεθύμνης, στις 11 Ιουλίου 2007, μαζί με τους συναδέλφους του εποχικούς πυρ/στες, Μαρκάκη Στυλιανό και Τζανάκη Ηρακλή.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Τζανάκης Ηρακλής** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή Δοξαρό του Δήμου Κουκουλώνα, του Νομού Ρεθύμνης, στις 11 Ιουλίου 2007, μαζί με τους συναδέλφους του εποχικούς πυρ/στες, Κορομηλά Νικήτα και Μαρκάκη Στυλιανό.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Μαρκάκης Στυλιανός** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή Δοξαρό του Δήμου Κουκουλώνα, του Νομού Ρεθύμνης, στις 11 Ιουλίου 2007, μαζί με τους συναδέλφους του εποχικούς πυρ/στες, Κορομηλά Νικήτα και Τζανάκη Ηρακλή

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Δούνιας Κωνσταντίνος** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή της Αρεόπολης Λακωνίας, στις 24 Αυγούστου 2007.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Νιάρχος Αθανάσιος** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή της Ζαχάρως Ηλείας, στις 24 Αυγούστου 2007, μαζί με τους συναδέλφους του εποχικούς πυρ/στες Δρακόπουλο Ιωάννη και Τζούμα Ανδρέα

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Δρακόπουλος Ιωάννης** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή της Ζαχάρως Ηλείας, στις 24 Αυγούστου 2007, μαζί με τους συναδέλφους του εποχικούς πυρ/στες, Νιάρχο Αθανάσιο και Τζούμα Ανδρέα

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Τζούμας Ανδρέας** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή της Ζαχάρως Ηλείας, στις 24 Αυγούστου 2007, μαζί με τους συναδέλφους του εποχικούς πυρ/στες Δρακόπουλο Ιωάννη και Νιάρχο Αθανάσιο.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Γιαπλές Δημήτριος** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή του Μίστρου της Εύβοιας, στις 26 Αυγούστου 2007, μαζί με το συνάδελφό του εποχικό πυρ/στη Τσώκο Ιωάννη.

Ο **Εποχικός Πυροσβέστης Τσώκος Ιωάννης** έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς, στην περιοχή του Μίστρου της Εύβοιας, στις 26 Αυγούστου 2007, μαζί με το συνάδελφό του εποχικό πυρ/στη Γιαπλέ Δημήτριο.

Ο **Αρχιπυροσβέστης Γιαννοπουλάκης Κωνσταντίνος** τραυματίστηκε σοβαρά όταν, στις 25 Μαρτίου 2011, το πυροσβεστικό όχημα, στο οποίο επέβαινε, ανετράπη στην περιοχή Άνω Αρχανών, στο Ηράκλειο Κρήτης, ενώ κατευθύνονταν για εξακρίβωση πυρκαγιάς εν υπαίθρω. Μετά από πολυήμερη νοσηλεία εξέπνευσε στις 20 Αυγούστου 2011.

Ο **Αντιπύραρχος Κωνσταντίνος Καστρής** έχασε τη ζωή του, στις 22 Αυγούστου 2011, κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς στην περιοχή Βαθύ του Δήμου Ανατολικής Μάνης στη Λακωνία.

Ο **Πυρονόμος Ευαγγέλου Νικόλαος** έχασε τη ζωή του, στις 19 Νοεμβρίου 2011, όταν το πυροσβεστικό όχημα, το οποίο οδηγούσε, ανετράπη σε χορτολιβαδική πυρκαγιά, στην περιοχή της Καλλιθέας, του Δήμου Πρεσπών, στο Νομό Φλώρινας.

Ο **Πυροσβέστης Χαϊδός Χρήστος** στις 20 Ιουνίου 2012, κατά τη διάρκεια κατάσβεσης δασικής πυρκαγιάς στον Ασπρόπυργο Αττικής, ένωσε αδιαθεσία, μεταφέρθηκε άμεσα στο Θριάσιο Νοσοκομείο, όπου και διαπιστώθηκε ο θάνατός του.

Ο Πυροσβέστης Πενταετούς Υποχρέωσης Παπαθεοδώρου Ηλίας έχασε τη ζωή του στις 9 Ιουλίου 2013, όταν κατά τη διάρκεια περιπολίας με υπηρεσιακή μοτοσικλέτα της ομάδας «Θησέας» του Π.Σ., τραυματίστηκε θανάσιμα σε τροχαίο δυστύχημα, στο 37ο χλμ της Λεωφόρου Αθηνών - Σουνίου.

Ο Αρχιπυροσβέστης Ματθαίος Μάντζιος έχασε τη ζωή του στις 12 Σεπτεμβρίου 2014, στην προσπάθεια να διασώσει γυναίκα, η οποία είχε εγκλωβιστεί σε διαμέρισμα δεύτερου ορόφου πολυκατοικίας, ενώ είχε εκδηλωθεί πυρκαγιά σε ισόγειο κατάσταση υδραυλικών στο Παλαιό Φάληρο.

Το μνημείο Πεσόντων Πυροσβεστών στο 199 ΣΕΚΥΠΣ